

застоя веригата ни около половина часъ. По едно врѣме огъня на турцитѣ почна да понамалява, защото и топчето ни, като заело една много удобна позиция на една височина въ лѣво отъ насъ, почна пакъ да стрѣля по тѣхъ.

Войводата, като забѣлѣжилъ колебание въ рѣдоветѣ на турцитѣ, качи се на коня си, отъ когото бѣше слѣзълъ понапрѣдъ, измъкна кривата си дамаския и като разяренъ лвъ извика на момчетата колкото го гласъ държи: „Напрѣдъ юнаци“!

Хѣшпацитѣ понаставаха отъ закритията си и бѣсно се впуснаха напрѣдъ. Войводата бѣше принуденъ да ги спира, като викаше: „не минувай! Глупавъ е който минува самъ напрѣдъ, а баба е който останва отъ другаритѣ си назадъ. Съ мене момци“! И въдушевенитѣ хѣшпаци нахлуха тесачитѣ си на пушкитѣ и се събираха около обичния си войвода, отиваха да ударятъ на ножъ и да се уловятъ за гушитѣ съ вѣковния си врагъ. Но колкото повече ний се доближавахме до турската позиция, толкова тя пусѣше, и когато дойдохме на двѣста крачки отъ нея, то гърмежитѣ отъ тамъ съвсѣмъ се бѣхъ прекратили. Турцитѣ отстъпиха. Ний захме позицията имъ, но щомъ се показахме на нея, дружна стрѣлба отъ друга тѣхна позиция ни посрѣщна. Ний бѣхме принудени да залѣгнемъ и да се отстрѣлваме.

Топчето ни бѣше принудено и то постоянно да си мѣни позицията за да може да стрѣля, едно затова, че неприятеля се постоянно отдалечаваше и друго, че мѣстността не позволяваше, да се вижда и стрѣля сполучливо по него отъ сѣщата позиция. То вървѣше почти наедно съ насъ.

Наскоро слѣдъ заеманието на турската позиция, влѣво и доста далечъ отъ насъ се зачу топовски гърмежъ. Ний се комахай слияхме. Да не е това турски топъ?

— Нашъ, нашъ! Това е Филиповия топъ, — се зачу гласъ отъ къмъ войводата, и момчетата извикаха колкото ги гласъ държи:

— Урррааа!!

А двѣтѣ топчета гърмятъ ли гърмятъ. Но наскоро ний напълно се убѣдихме, че Филиповата чета ни е дошла на помощъ, защото се зачуха и пушчени гърмежи отъ къмъ